

hos hende ved sin Smag for dristige og opsigtsvækkende Toiletter. Og i sit stille Sind tænkte hun paa, om det maaske alligevel ikke var godt, at Forbindelsen mellem hende og Emanuel ikke var bleven til Virkelighed.

VIII.

Derude paa den solhede Landevej vandrede imidlertid Emanuel og Pastor Petersen. Langsomt steg de op ad den bugtede Vej, som førte op over en Samling nøgne Bakkeknuder, de saakaldte „Hammerbakker“, der dannede Landets Afslutning i Vest, . . . et øde og tavst Lynglandskab, over hvis højeste og fjerneste Top et korsdannet Sømærke tegnede sig mørkt mod den sollyse Himmel.

Det var stadig Pastor Petersen, der førte Ordet. Emanuel gik halvt bortvendt og saa' i urolig Aandsfraværenhed ud over den spejlblaa Havbugt. Hans Sind var endnu ikke kommen i Ligevægt efter Sammenstødet med Frk. Ragnhild. Hans Ansigt var meget blegt, og Blikket formørket.

Det var atter „Vennesamfundet“ og dets re-